

Степи безводні. Безрибні ріки.  
Гаї порожні. Безлюдні села.  
Зросли у серці тривожні крики...  
Мій дім – руїна. Мій край – пустеля...  
І серце гине в жалях холодних.  
В глибинах смутку.  
В безоднях втрати.  
Стоїть над світом в думках-безоднях  
в свитині драній старенька мати.  
Старого шляху сумна обнова...  
І вітер кришить знайому хустку...  
Хоч крихту правди, хоч відгук слова  
у цю країну, в країну-пустку!